

Cultura vol consensuar amb el sector teatral un nou model de festival, del qual es veurà una primera intenció el 2006

Caterina Mieras creu en l'energia renovable del Festival de Sitges

Marta Monedero
BARCELONA

Com que sóc científica, deixeu-me que us digui que l'energia del desaparegut Festival de Sitges no ha mort sinó que es transforma", exposava ahir al migdia la consellera de Cultura, Caterina Mieras. Per si no fos prou, aquesta transformació es farà "amb el consens del sector" teatral.

Els actors Manel Barceló i Hermann Bonnín, distesos, amb la consellera Mieras al vestíbul del TNC

En realitat, la festa oficial del Dia Mundial del Teatre era diumenge passat, però com que la diada queia de ple en la Setmana Santa, aquí ens ho hem fet venir una mica a mida. El Romea el festejava dimarts i ahir era el torn escollit per l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC), que declamaven el manifest d'aquest any

al vestíbul del Teatre Nacional de Catalunya.

Va ser el secretari de l'Associació, l'actor Manel Barceló, l'encarregat de llegir l'escrit que es referia directament al "respecte i tradició" cap al Festival de Teatre de Sitges, que després de 35 anys de funcionament, enguany plega veles perquè "el model estava

exhaurit", deia parafraçant el departament de Cultura de la Generalitat. El festival, va continuar Barceló, "omplia i era la convocatòria oficial per a la nova dramaturgia". I si tenia problemes "era sobretot per la incomprensió de determinats polítics".

Abans de llegir el manifest, però, el president de l'Associ-

ció, Hermann Bonnín, ja havia advertit que el significat de l'escrit quedava un pèl caduc, perquè la consellera ja els havia expressat la seva confiança en les energies renovables d'un festival que renaxerà de les cendres com l'ocell fènix.

El que és clar és que no es farà a Sitges. Si bé Manel Barceló feia públic el desig que fos "prop de Barcelona", Berta Sureda, la directora de l'Institut de Creació Artística i Pensament Contemporani (ICAC),

no es volia mullar tant i prioritava la política de territori que amara qualsevol acció de la Generalitat. "Cal equilibrar i compensar", afegia Sureda, que, preguntada pels problemes del Festival de Sitges, n'assenyalava "l'alt cost de les infraestructures". Cal buscar "un lloc on aquestes no siguin tan elevades". A més a més, com que es veu amb bons ulls que es tiri endavant un futur festival de teatre de text, auspiciat entre el Lliure i l'Institut del Teatre, el nou festival que prenia el relleu de Sitges "s'hauria de fixar en altres àmbits de les arts escèniques". De moment, hi estan treballant. Fins l'any que ve no se'n podrà veure un primer tast i no serà fins al 2007 que funcionarà a ple rendiment.

Desitjos i realitats

Tot i les bones intencions que pugui tenir la conselleria -Mieras ahir afegia que "el teatre català té molt bona salut"-, el president de l'Associació d'Actors, Hermann Bonnín, no volia deixar passar l'ocasió de donar algunes xifres. "Només el 33 per cent de la professió teatral viu del seu treball" i "un 50 per cent no aconsegueix obtenir el salari mínim".

Si Vicky Peña llegia el missatge internacional de la creadora Ariane Mnouchkine pel Dia Mundial del Teatre, el veterà director Esteve Polls feia el brindis de celebració. A 82 anys, Polls manté intacte el bon humor. "Si he esperat tants anys per pujar a aquest vestíbul [al del Nacional], amb una mica de paciència puc arribar a pujar a l'escenari".

TEATRE

'El misantrop'

Sense compliments

Francesc Massip

'EL MISANTROP', DE Molière.
TRADUCCIÓ: Josep M. Vidal.
INTÈRPRETS: Ramon Vila, Quim Lecina, Rosa Gàmez, Màrcia Cisteró, Oriol Broggi, Pere Ventura, Rafa Cruz, Mercè Anglès, Arnau Marín. DIRECCIÓ I ESPAI: O. Broggi. BIBLIOTECA DE CATALUNYA, 30 DE MARÇ.

Parlar clar i sense compliments. Dir el que es pensa a boca de canó. Ser franc. Una impostura que cap grup social tolera, i menys en els àmbits i les formes de la cort i del poder, on només s'hi pot ballar ben proveït de màscara. Aquesta és la gran tensió a què se sotmet *El misantrop*, un personatge elevat per Molière a metàfora genial de la impossibilitat de ser sincer, i que té com a destí el racó, l'aïllament, la solitud. Oriol Broggi, en el seu tercer Molière, ha triat un espai no teatral, situat als "marges": la imponent sala gòtica de la Biblioteca de Catalunya, l'antic Hospital de la ciutat. Sense proscenis ni telons. Enmig dels prestatges plens de llibres, entre la freda arcada ogival i la càlida fusta del parquet. I entre el públic, el president Maragall emmira-

llant-s'hi.

Una elegant posada en escena, esponjada en l'insòlit escenari, que sap jugar a fons amb l'enorme profunditat de l'aula. També l'espai sonor recolza la proposta amb pertinència, amb músiques de Sisa i Comelade i danses d'interludi que alludeixen a l'ambient cortesà de referència.

La versió catalana en alexandrins de Josep M. Vidal flueix com un doll de muntanya, fresc i sonor, net i triat. Ramon Vila interpreta l'incòmode protagonista, amb un vestuari que contrasta amb les cintes i llacets dels cortesans: una casaca i uns texans, els pantalons blaus que el defineixen. Fa un Alceste geniüt i càustic que engega a dida la pompa infame dels falsos talents que tothom aclama, equivalents als que avui governen el món i copen les audiències. Atrinxerat en el seu desfici de franquesa i transparència, s'estavella contra una realitat tossuda i humana que abraça fins i tot l'estimada, una estirada Rosa Gàmez que recalca el gest i el to de veu amb l'afectació, la frivolitat i les bimbirimboies més insulses. Quim Lecina encarna l'amic que prova d'endolcir la rígida perseverança del misantrop i evitar la solitud a què s'aboca. Màrcia Cisteró fa d'equànime amiga que admira el quimèric personatge per allò que tothom li blasma: la sinceritat, aspecte que enfurisma el vanitós Oront (el mateix Broggi) i l'amanerat Acant (Pere Ventura), i que fa parlar el tafaner d'Arsinoé (Mercè Anglès). Obra coral, ben compassada, que permet posar al fons de l'espill la difícil escomesa radicalment política de fer emergir la veritat amb tacte, sí, però sense renúncies.

teatre lliure

montjuïc

ABRIL 05

L'HOMME DE TEATRE

DE THOMAS BERNHARD
DIRECCIÓ XAVIER ALBERTÍ

SALA FABIÀ PUIGSERVER
TEATRE
FINS L'1 DE MAIG

SOLO POR PLACER

COMPANIA MUDANCES
COREOGRAFIA
ÀNGELS MARGARIT

ESPAI LLIURE
DANSA
DEL 7 AL 10 D'ABRIL

PRESTIDIGITACIONS

CREACIÓ I DIRECCIÓ
JORDI CORTÉS

ESPAI LLIURE
DANSA
DEL 14 AL 17 D'ABRIL

V.O.S.

(VERSIÓ ORIGINAL SUBTITULADA)
DRAMATÚRGIA
I DIRECCIÓ CAROL LÓPEZ

ESPAI LLIURE
TEATRE/CREACIÓ
A PARTIR DEL 21 D'ABRIL